

[Kampmann.]

registreringsgrundlag, såfremt vi får indført det obligationsløse samfund, og dette registreringsgrundlag må kunne tjene begge de formål, hr. Ømann efterlyser, nemlig at få disse penge frem i lyset og få et grundlag for kuponskatten.

Jens Foged (V):

Venstre finder, at alle skatteydere skal være villige til at afgive alle de relevante oplysninger om deres økonomiske forhold, men dette lovforslag, der er løsevet fra kontrolloven, finder vi ikke er et rimeligt grundlag. Vi lagde også mærke til ministerens afvisning, specielt den sidste sætning i ministerens tale. Vi kan heller ikke tiltræde forslaget, som det foreligger her. Men vi kan diskutere problemerne om, hvordan man får alle relevante oplysninger frem, det er vi villige til at medvirke til.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg først slå fast, at fremskridtspartiet finder, at alle renteindtægter principielt skal oplyses over for skattevæsenet. Når der er årsag til at fremsætte sådan et forslag, så må det jo være, fordi man mener, at der er nogle, der ikke gør det, og så må man jo finde ud af, om dette forslag er egnet i denne forbindelse. Jeg må sige, at da jeg havde læst forslaget, fik jeg til at begynde med den opfattelse, at det nok var ment som en morsomhed fra SFs side. Jeg var i hvert fald bekendt med, at en af forslagsstillerne normalt er i stand til at tænke. Ordføreren for forslagsstillerne har en fortid som ekspeditionssekretær, så vidt jeg ved, i landsskatteretten og burde dermed have et vist praktisk kendskab til, hvordan tingene fungerer. Derfor virker det utroligt på mig, at hr. Ømann i ramme alvor har været med til at fremstille et så tåbeligt forslag, der er fuldstændig umuligt at administrere. Tænk alene på skatteministerens oplysning om, at kreditforeningsobligationsmængden omfatter 22 millioner stk. papir. Derudover kommer det almindelige pantebrevsmarked og dernæst den allervæsentligste del i forslaget, nemlig alle andre gældsbeviser. Man må spørge: hvordan har man forestillet sig at kontrollere denne registrering? Og har hr. Ømann ikke forestillet sig, at der skulle

være en grænse for, hvor små fordringer der skulle være omfattet af denne ordning?

Efter forslaget § 1 skal der foretages registrering — foruden af de papirer, som vi kender, og som vi ved hvad er, altså obligationer og pantebreve — også af alle købekontrakter og alle private fordringer af enhver art. Hvis jeg nu låner hr. Ømann 100 kr. og han skriver på en serviet, at han erkender, denne fordring består, er det så virkelig meningen, at jeg skal springe hen på det nærmeste tinglysningskontor eller et andet sted og få fordringen registreret, for at jeg ikke skal tabe et retskrav senere hen?

Har man slet ikke gjort sig nogen forestillinger om, hvad der vil ske for en masse gamle mennesker, som i mange år har haft liggende et pantebrev, som de har opgivet renteindtægter på hvert eneste år. Tænk, hvis de glemte at gå hen og registrere, så har de tabt et retligt krav mod deres debitor.

Finder SF virkelig, det er rimeligt, at man behandler folk på den måde? Burde man i det mindste dog ikke have sagt, at der skal være en eller anden grænse for, hvor langt man skal gå i denne registrering?

Man må helt klart erkende, at al erhvervmæssig omsætning af gældsbreve og pantebreve umuliggøres af forslaget § 4, for hvem vil risikere at få disse enorme bøder, fordi en eller anden medarbejder har været glemsom? Bødens størrelse beregnes efter forslaget som 10 pct. af papirets hovedstol. Det vil med andre ord sige, at hvis jeg skal formidle omsætningen af et pantebrev med en hovedstol på 8 mill. kr., hvor restgælden måske kun er 10.000 kr., så kan jeg på grund af en medarbejders eventuelle glemsomhed risikere at komme til at betale en bøde, som er i størrelsesordenen 800.000 kr. Undskyld, hr. Ømann, det er det glade, rene vanvid.

Alle de forhold, jeg her har taget frem — det vil jeg gerne gøre opmærksom på — drejer sig kun om ærlige mennesker, som allerede har opgivet indtægter, men som på grund af glemsomhed eller fejlekspositioner kan risikere alle disse uhyrligheder.

Jeg må nok sige både til skatte- og afgiftsministeren og til socialdemokratiets ordfører, at det er en lidt mærkelig argumentation, de anvender. Man siger, man er